

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Όδος Πατησίων αριθ. 5.

Διςυπόμαϊ απόστέλλονται απ' εϋ-
ας εις Αθήνας διά γραμματοσήμου,
προνομισμάτων, χρυσοϋ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, μυθιστορία Ραούλ δε Ναβερού, μετὰ εικόνων (συνέχεια) μετάφρασις Σ. Τ.— ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ, μυθιστορία ρωσική 'Ιδαν Τουργκένιφ, (τέλος), μετάφρασις Β. Β.— Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμα, (συνέχ.), μετάφρ. Δηλ.— ΕΥΡΕ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑΝ, εκ τών του SAINT-JUIRS.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτία

Έν Αθήναις φρ. 8 ταϊς έπαρχίαις 8,50
έν τῷ εξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Έν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΑΟΥΛ ΔΕ ΝΑΒΕΡΥ

Συνέχεια· Ίδε προηγούμενον φύλλον.

—

Β'

Τό βασιλείον τῆς Λύγουστίνης.

Ό κύριος Κουρσϋ, ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη, κερκρίνετο ἐπὶ ἀγχινοίᾳ καὶ ἐφευρετικῷ πνεύματι. Καίπερ ἀπορφανευθεὶς ἐν ἡλικίᾳ, καθ' ἦν αἰσθάνεται τις τὴν ἀνάγκην στήνιγματος, δυναμένου νὰ ποδηγετήσῃ αὐτὸν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς εὐημερίας καὶ τοῦ καθήκοντος, οὐχ ἦττον δὲν ἀπεθαρρύνθη. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι κατ' ἀρχὰς ὁ νεανίας ἐπηλπίσθη, ἀλλὰ κατόπιν, ἀναλαβὼν θάρρος καὶ ὑπείκων εἰς σκληρὰν ἀνάγκην, μετέβη μόνος του, ἀνευ οὐδεμιᾶς συστάσεως, καὶ παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ διευθυντοῦ βιομηχανικοῦ τινος καταστήματος.

Ό κύριος Κοβέ ἦτο ἐξαίρετος ἀνθρωπος, ὅστις, ἐκ τοῦ μηδενός, εἶχε καταστή διὰ τῆς ἐπιμελείας αὐτοῦ καὶ τῆς ἀόκνου ἐργασίας του εἰς τῶν μᾶλλον βαθυπλούτων ἐργοστασιαρχῶν, καὶ ὅστις ἐθεώρει πάντοτε καθήκόν του νὰ προστατεύῃ πάντας τοὺς δεικνύοντας ζῆλον καὶ ἐπιμέλειαν εἰς τὸ ἔργον των.

Ἦτο Κυριακὴ, ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ κύριος Κοβέ ἐνήργει συνήθως τὰς πληρωμὰς του, ὅτε ὁ Βενιαμὶν Κουρσϋ παρουσιάσθη εἰς αὐτόν.

Ό κύριος Κοβέ, πληρώνων ἕνα ἕκαστον τῶν ἐργατῶν του, συνείχιζε νὰ ἐρωτᾷ αὐτὸν πατρικῶς περὶ τῆς καταστάσεώς του καὶ τῆς οἰκογενείας του καὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ αὐτὸν διὰ τρόπον μελιχίου εἰς τὸ ἔργον του, ὅτε μὲν ἐπαυξάνων τὸν μισθὸν του, ὅτε δὲ συμβουλεύων καὶ παραινῶν. Ἀνεξαρτήτως δὲ τῆς ἐργασίας των, ἐβοήθει πάντοτε χρηματικῶς ἐκείνους τῶν ἐργατῶν του, οἵτινες εἶχον περισσοτέρας ἀνάγκας· ἂν δὲ τις ἐξ αὐτῶν ἠσθένει ποτέ, ἢ μέλος τῆς οἰκογενείας του, ἐπροθυμοποιεῖτο νὰ στέλλῃ πάντοτε τὸν ἰατρόν του πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτῶν.

Ό Βενιαμὶν, συσπειρωθεὶς ἐν τινι γωνίᾳ τῆς αἰθούσης, ἔνθα ὁ κύριος Κοβέ ἐνήργει

τὰς πληρωμὰς του, ἔβλεπε καὶ ἤκουε τὰ πάντα· ἰδίως δὲ ἐκ τῆς ἰλαρᾶς φυσιογνωμίας τοῦ κυρίου Κοβέ ἤντλει ἐλπίδα καὶ παρηγορίαν. Ὅλιγον κατ' ὀλίγον οἱ σάκκοι, ἐν οἷς περιείχοντο τὰ χρήματα, ἐκνώθησαν καὶ οἱ ἐργάται ἐξῆλθον τῆς αἰθούσης, φέροντες μεθ' ἑαυτῶν τοὺς καρπούς τῶν ἡμερησίων κόπων των.

Ότε δὲ ὁ κύριος Κοβέ ἔμεινε μόνος, ὁ Βενιαμὶν προϋχώρησε πρὸς αὐτόν.

— Μήπως σ' ἐλησμόνησα, παιδί μου; ἠρώτησε μετ' ἀγαθότητος ὁ ἐργοστασιαρχῆς.

— Ὅχι, κύριε, ἀπήντησε τὸ παιδίον, δὲν μ' ἐλησμόνησατε, δὲν εἶμαι ἐκ τῶν ἐργατῶν σας.

— Μήπως θέλεις τίποτε, μικρὲ μου φίλε;

— Κύριε, ἀπήντησεν ὁ Βενιαμὶν, ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς ἀγαθότητος τοῦ κυρίου Κοβέ, ὁ πατήρ μου ἦτο καρραγωγεὺς εἰς ἐν χωρίον, ἀπέχον ἡμίσειαν λεύγαν ἀπ' ἐδῶ· μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας ἀπὸ τοῦ θανάτου του, ἀπέθανε καὶ ἡ μήτηρ μου καὶ ἔμεινα εἰς τοὺς δρόμους χωρὶς ἀσυλον καὶ χωρὶς οἰκογένειαν. Εἶμαι ἔνδεκα ἐτῶν καὶ θέλω νὰ ἐργασθῶ διὰ νὰ κερδίσω τὸν ἀρτόν μου. Μήπως ἔχετε ἀνάγκην ἐνὸς μικροῦ δι' ἐλαφρᾶς ἐργασίας;

— Πάντοτε πρέπει τις νὰ ἐνθαρρύνῃ τὰ πτωχὰ καὶ ἐργατικὰ παιδιὰ, εἶπεν ὁ κύριος Κοβέ, θέτων τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ παιδὸς καὶ ἐξετάζων μετὰ προσοχῆς τὴν γλυκεῖαν καὶ ἐκφραστικὴν φυσιογνωμίαν του. Ἐλθε αὖριον εἰς τὸ ἐργοστάσιον, θὰ σὲ προσλάβω.

— Ὡ! εὐχαριστῶ, κύριε, ἀνέκραξεν ὁ Βενιαμὶν πλήρως χαρᾶς.

— Καὶ τώρα ποῦ πηγαίνεις;

— Νὰ εἰδοποιήσω περὶ τούτου μίαν γειτόνισσαν τῆς μητρός μου, ἢ ὁποῖα μ' ἐσύστησεν εἰς αὐτὴν καὶ με κρατεῖ δι' ἐλεημοσύνην εἰς τὴν οἰκίαν της.

— Καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ κατοικῆς ἐκεῖ;

— Ἀποῦ πλέον θὰ ἐργάζωμαι καὶ θὰ κερδίζω χρήματα, νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀφήσω, ἀλλὰ μάλιστα νὰ τὴν βοηθήσω, ὅπως κ' ἐκείνη μ' ἐβοήθει εἰς τὴν δυστυχίαν μου.

— Ὑπαγε, παιδί μου, εἶπεν ὁ κύριος Κοβέ, καὶ αὖριον σὲ περιμένω. Θὰ ζητήσῃς ἐμὲ καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ ὀρίσω τὴν θέσιν σου.

Ό Βενιαμὶν ἀνεχώρησε δρομαίως· ὅτε δ' ἔφθασε παρὰ τῆ ἀγαθῆ γραΐας, ἦτις περιποιεῖτο αὐτὸν ἀπὸ τοῦ θανάτου τῶν γονέων του, ἐρρίφθη περιχαρῆς εἰς τὰς ἀγκάλας της.

— Θεὸς Πρόνοια, εἶπεν, ἠῦρα ἐργασίαν εἰς τὸ ἐργοστάσιον.

— Καὶ εἰς ποῖον χρωστεῖς αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν, Βενιαμὶν;

— Εἰς κένενα· ὑπῆγα μόνος μου καὶ παρουσιάσθη εἰς τὸν κύριον Κοβέ, ὁ ὁποῖος μ' ἐδέχθη. Θὰ ἔχω ἕνα μικρὸν μισθόν· ἀλλὰ με τὴν ὑπομονὴν καὶ με τοὺς κόπους, εἰμπορεῖ ν' αὐξήσῃ με τὸν καιρόν.

— Ἄχ! Βενιαμὶν, δὲν χαίρομαι τόσῳ δι' ἐμὲ ἐνόσῳ θὰ εἶχα ἕνα κομμάτι ψωμί, θὰ ἔτρωγες καὶ σὺ τὸ μισό· ἀλλὰ χαίρομαι, διότι σὲ βλέπω νὰ ἔχῃς θάρρος, καὶ εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀνέλπιστον αὐτὴν μεταβολήν.

Καὶ ὄντως, ἡ μεταβολὴ ἦτο ἀπροσδόκητος. Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τὸ παιδίον ἐφάνη τοσοῦτον πρόθυμον εἰς τὰς διαταγὰς τῶν ἀνωτέρων του, τοσοῦτον φιλόπονον, τοσοῦτον φρόνιμον καὶ ἐνεργητικόν, ὥστε πάραυτα εἴλκυσε τὴν συμπάθειαν τοῦ κυρίου Κοβέ. Καθημέριον τῆς γραΐας Προνοίας, παρὰ τὸ κατώφλιον τῆς πτωχικῆς τοῦ οἰκίας, αἰφνης ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν του ὁ κύριος Κοβέ.

— Τί κάμνεις ἐδῶ, μικρὲ; τῷ εἶπε μειδιῶν καὶ θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του. Πῶς, δὲν πηγαίνεις νὰ παίξῃς με τοὺς συνομηλικὰς σου;

— Προσπαθῶ νὰ μάθω νὰ διαβάζω, κύριε· ἢ θεὸς Πρόνοια ἐδῶ ἤξεύρει ὀλίγον. Ἦκουσα νὰ λέγουν ὅτι διὰ νὰ γίνῃ κάποιος καλὸς ἐργάτης, πρέπει νὰ ἤξεύρῃ γράμματα. Καὶ ἐγὼ θέλω νὰ γίνω καλὸς ἐργάτης.

— Πολὺ καλὰ, Βενιαμὶν· ἀλλὰ διὰ σήμερον κλείσε τὸ βιβλίον σου καὶ πήγαινε νὰ παίξῃς· ἀπ' αὖριον ὅμως νὰ ἔρῃσαι κατὰ τὴν ὄραν τοῦ μαθήματος τοῦ υἱοῦ μου Εὐτυχίου καὶ νὰ σπουδάζετε μαζῆ.